

Crònica parlamentària

No fa molts dies, aprofitant l'avinentsa d'un matí lliure a Barcelona, vaig pensar de fer una visita al Parlament de Catalunya. En primer lloc perquè no tenia cap cosa més interessant en perspectiva, en segon lloc perquè hi treballa —no de polític, sinó de funcionari— un amic meu, i en tercer lloc perquè el meu amor per la democràcia representativa em produïa un cert desfici moral pel fet de no haver visitat encara ni ací ni allà la més alta de les seues institucions. Una visita, doncs, plena de reverència i més quan el meu amic em va informar que aquell matí hi havia sessió plenària, i que em buscaria una invitació per assistir-hi. Caminant pel parc de la Ciutadella, on arribaven efluvis i remors del zoològic, la meua reverència augmentava pensant en el significat històric del lloc mateix —la ciutadella borbònica—, i pensant també que les Corts catalanes són, com és ben conegut, la més antiga institució parlamentària d'Europa i tot això. No importa que altres vuit o deu països reclamen aquesta precedència: l'antiguitat de la institució està ben garantida. Com l'autenticitat del Sant Grial de València, un dels set o vuit únics autèntics de la Cristiandat.

Arribat a la porta principal de l'edifici —antic arsenal de la ciutadella, antic palau de la reina Maria Cristina, antic Museu d'Arqueologia i d'Art, antic Museu d'Art Contemporani, i encara seu d'exposicions— trobe quinze o vint cotxes solemnes ben aparcats i vigilats, i una escampada de cotxes més petits i corrents aparcats més lluny i sense vigilància. Em queda el dubte si els Mercedes, BMW i semblants deuen ser vehicles de parlamentaris més importants que els altres, o per què uns diputats tenen cotxes grossos i altres no. Després d'aquestes consideracions, els policies de la porta, vistes i comprovades les meues connexions interiors, em deixen passar. Si el lloc era

lleig per fora, per dins, en justa harmonia, és igualment poc agradable. Però, això sí, amb tantes catifes, escales reials, baranes de marbre i columnates, té l'aparença de solemnitat que correspon a tan alta i antiga institució. No deu ser cosa de broma, aquest Parlament. Això mateix li dic a un diputat, conegut meu de molts anys, que trobe llegint atentament el diari en un corredor a la porta de l'hemicicle. Li dic: "pareix com si tinguéreu un Parlament de veritat". "¿Què vols dir?", que diu ell. Tant se val. No era el moment de fer comparacions odioses amb les atribucions dels parlaments de veritat.

Feta la primera inspecció dels llocs, i armat de la targeta d'invitació del president de la casa, vaig pujar a la mena de galliner de teatre reservat als ciutadans curiosos. Donades les condicions físiques de l'espai reservat al públic, els ciutadans curiosos han de ser necessàriament escassos, atrevits, més aviat primers de cos, i necessàriament àgils, a més d'immunes al vertigen de les altures. Allà dalt, doncs, em vaig instal·lar, disposat a seguir, amb el degut respecte i reverència, les incidències de la cambra. L'estat reverencial, però, em va durar ben poc, i no per inconsistència interna de les meues emocions, sinó per la visible inconsistència externa de l'espectacle mateix.

Per començar, l'hemicicle era ocupat

només per uns cinquanta diputats, que deuen representar bastants menys de la meitat de la nòmina. Ja sé que això, i pitjor, passa en els parlaments més autèntics i acreditats: ho he vist per la tele i ho he vist en fotos de premsa. No em consola gens ni mica: veure-ho en directe, és desolador. Per continuar, els cinquanta presents es podien dividir en tres grups, atenent a les actituds i ocupacions que, des d'allà dalt, podien discernir-se. Un primer grup, posem que una vintena, es dedicaven a llegir diaris, llibres o diferents papers impresos. Un segon grup, una altra vintena, mantenien animades tertúlies i converses, distribuïts en cinc o sis rotelles diferents, supose que per afinitats polítiques o personals. Un tercer grup, minoritari, el componien diputats amb aspecte d'adormits —no gosaré dir que realment dormien—, de contempladors del sostre, o de distrets i desficiosos que no tenien diari per llegir ni veí amb qui conversar. Un atent i repetit examen de ses senyories, vistes des de dalt, em va portar a la següent conclusió rigorosament empírica: els discursos dels successius oradors passaven pels bancs dels diputats com si aquests bancs hagueren estat totalment buits. No els escoltava absolutament ningú. Van parlar portaveus de diferent signe, però el signe dels assistents era invariable: una impassible i ostensible indiferència. També sé que això passa en els millors parlaments del món, etcètera, i que hi ha temes secundaris i poc interessants, i tot això, i que hi ha mil explicacions, i tal i tal.

Que els honorables membres de la cambra em perdonen, si algú llegeix aquesta crònica i se sent afectat injustament. No vull generalitzar. Aquell devia ser un mal dia. Però em van quedar poques ganes de repetir la visita.

Joan F. Mira